

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 321/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marek Boniecki
Protokolant:	Michał Góral

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 listopada 2022 r. w Krakowie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) S.A. w W.

przeciwko I. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 15 grudnia 2020 r., sygn. akt I C 531/19

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 8.100 zł (osiem tysięcy sto złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

III. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata J. B. kwotę 8.100 zł (osiem tysięcy sto złotych) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Marek Boniecki

Sygn. akt I ACa 321/21

Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 24 listopada 2022 r.

Wyrokiem z 15 grudnia 2021 r. Sąd Okręgowy w Krakowie: zasądził od I. K. na rzecz (...) Banku (...) S.A. w W. kwotę 522.217,50 zł

z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 18 sierpnia 2018r. do dnia zapłaty (pkt 1) oraz orzekł o kosztach procesu (pkt 2) i wynagrodzeniu ustanowionego dla pozwanej z urzędu adwokata (pkt 3).

Sąd pierwszej instancji ustalił stan faktyczny szczegółowo zaprezentowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z którego to uzasadnienia wynika, że:

- 1 sierpnia 2011 r. strony zawarły umowę kredytu hipotecznego, na podstawie którego bank udzielił pozwanej kredytu w wysokości 530.000 zł, a pozwana zobowiązała się do jego spłaty z odsetkami w złotych polskich w 357 równych ratach;

- 3 sierpnia 2011 r. pozwana na zabezpieczenie spłaty kredytu wystawiła weksel własny in blanco;

- środki kredytu zostały wypłacone pozwanej;

- 29 czerwca 2017 r. strony sporządziły aneks do umowy, na podstawie którego bank udzielił pozwanej karencji w spłacie raty kapitałowo-odsetkowej na okres 6 miesięcy, począwszy od daty wejścia w życie aneksu;

- pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty rat kredytu;

- pismem z 21 marca 2018 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty zaległości w terminie 14 dni, informując równocześnie o możliwości złożenia w formie pisemnej w terminie 14 dni wniosku o restrukturyzację zadłużenia;

- wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanej (odbior potwierdził domownik);

- w związku z zaprzestaniem spłaty kredytu i powstaniem zaległości strona powodowa pismem z 2 maja 2018 r. wypowiedziała pozwanej umowę kredytu z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia; w oświadczeniu o wypowiedzeniu bank wskazał, że przyczyną wypowiedzenia umowy jest istnienie zadłużenia przeterminowanego;

- pismem z 2 lipca 2018 r. strona powodowa poinformowała pozwaną o biegu okresu wypowiedzenia, który upływał w dniu 16 lipca 2018 r., a pismem z 17 lipca 2018 r. strona powodowa zawiadomiła pozwaną o postawieniu całego kredytu w stan wymagalności; ww. pisma odebrała osobiście pozwana;

- strona powodowa wypełniła weksel na kwotę 522.217,50 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 17 sierpnia 2018 r.

- pismem z 17 lipca 2018 r. strona powodowa zawiadomiła pozwaną o wypełnieniu weksla i wezwała ją do wykupu weksla stanowiącego zabezpieczenie spłaty kredytu w terminie do 17 sierpnia 2018 r.;

- wymagalne zadłużenie pozwanej według stanu na dzień 4 września 2018 r. wynosiło 527.959,94 zł.

W ustalonym przez siebie stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał powództwo za uzasadnione w całości, przyjmując, że:

- brak było podstaw do przyjęcia niemożliwości świadczenia w rozumieniu art. 475 §1 k.c.; pozwana była zobowiązana do świadczenia pieniężnego, a utrata przez nią pracy oraz problemy zdrowotne i w konsekwencji niemożność spłacania rat kredytu nie świadczy o trwałej niemożliwości spełniania świadczenia;

- powodowy bank dochował wymogów skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej przewidzianych w art. 75 i art. 75c prawa bankowego;

- strona powodowa wykazała też dokładnie, jakie składniki złożyły się na kwotę dochodzonego roszczenia.

Wyrok powyższy w części uwzględniającej powództwo i rozstrzygającej o kosztach procesu zaskarżyła apelacją pozwana, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, ewentualnie zmianę poprzez oddalenie powództwa.

Apelująca zarzuciła: 1) naruszenie art. 233 §1 k.p.c. - poprzez dokonanie oceny stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a przede wszystkim pisma z 21 marca 2018 r., stanowiącego wezwanie pozwanej do zapłaty zaległości i zwrotnego potwierdzenia odbioru - w zakresie adresu, na jaki zostało skierowane oraz osoby potwierdzającej odbiór tej przesyłki listowej oraz pisma z 2 maja 2018 r., stanowiącego oświadczenie powoda o wypowiedzeniu pozwanej umowy kredytu nr (...) i koperty,

w której pismo to zostało wysłane - w zakresie adresu, na jaki zostało skierowane - w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na jego treść, polegających na przyjęciu, że pisma te zostały pozwanej skutecznie i prawidłowo doręczone; 2) naruszenie art. 233 §1 k.p.c. - poprzez dokonanie oceny stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie materiału dowodowego z pominięciem treści Umowy kredytu nr (...) z 1 sierpnia 2011 r. (oraz stanowiących jej integralną część „Postanowień ogólnych” - §12) oraz Aneksu Nr (...) z 29 czerwca 2017 r. (oraz stanowiących jego integralną część „Postanowień ogólnych” - §13), a także Kart Analitycznych z lat 2017 i 2018 - jako dowodów doniosłych dla ustalenia, na jaki adres powód zobowiązany był kierować korespondencję adresowaną do pozwanej - a zatem w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy

i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mających wpływ na jego treść, polegających na przyjęciu, że pisma te zostały pozwanej skutecznie i prawidłowo doręczone; 3) błąd

w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że powód dokonał prawidłowego i skutecznego doręczenia pozwanej pisma

z 21 marca 2018 r., stanowiącego wezwanie pozwanej do zapłaty zaległości oraz pisma

z 2 maja 2018 r., stanowiącego oświadczenie powoda o wypowiedzeniu pozwanej umowy kredytu nr (...), kierując je na adres C. (...) C., Gmina S., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do takiego przyjęcia, tj. że doszło do prawidłowego i skutecznego doręczenia pozwanej ww. pism

i w związku z tym powód był uprawniony do wypełnienia weksla zgodnie z treścią deklaracji wekslowej.

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo, z poszanowaniem reguł wyrażonych w przepisie art. 233 §1 k.p.c. ustalił stan faktyczny sprawy, co sprawiło, że Sąd Apelacyjny przyjął go za własny.

Istota wszystkich zarzutów apelacji sprowadzała się do kwestii prawidłowości doręczenia pozwanej przez powodowy bank pism: z 21 marca 2018 r. - stanowiącego wezwanie pozwanej do zapłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych oraz pouczenie o możliwości złożenia wniosku restrukturyzacyjnego (k. 60-61) i z 2 maja 2018 r. - zawierającego wypowiedzenie umowy kredytu (k. 64-65). Bezspornie oba pisma wysłane zostały na adres C. (...), przy czym pierwsze z nich odebrane przez dorosłego domownika, drugie – nieodebrane w terminie mimo podwójnej awizacji. Zdaniem skarżącej doręczenie te były jednak nieprawidłowe, albowiem ww. adres nie został wskazany ani w umowie kredytowej, ani w aneksie do tejże. Zgodnie z §12 ust. 4 postanowień ogólnych do umowy oraz z §13 ust. 6 postanowień ogólnych do aneksu nr (...), bank zobowiązany był do doręczania wszelkich zawiadomień i oświadczeń do kredytobiorcy osobiście albo na adres wskazany w umowie lub inny podany przez kredytobiorcę. Jak wynika z treści maila przedłożonego na rozprawie apelacyjnej, pozwana poinformowała bank w marcu 2013 r., że jej aktualny adres do korespondencji to: C. (...) (k. 411). Warto zauważyć także, że pełnomocnik pozwanej nie zaprzeczył, że twierdzeniu pełnomocnika powoda, że w istocie sam adres rozumiany jako miejsce nie ulegał zmianie, a jedynie jego administracyjne oznaczenie.

Niezależnie od tego inne przeprowadzone przed Sądem pierwszej instancji dowody, okoliczności niesporne i ustalone na ich podstawie fakty pozwalają na przyjęcie domniemania faktycznego, że w datach doręczania pism z 21 marca i 2 maja 2018 r. pozwana mieszkała pod adresem C. (...) (art. 231 k.p.c.). Przesyłkę z 2 lipca 2018 r. informującą o biegu okresu wypowiedzenia i dalsze (k. 68-78) pozwana odbierała po ww. adresem osobiście. Gdy dodać do tego fakt, że sama skarżąca w odpowiedzi na pozew przyznała, że otrzymała od banku wezwanie do zapłaty zaległości w kwocie 2720,38 zł (k. 266 v.), która to wartość wskazana została w piśmie z 21 marca 2018 r. (k. 60), okoliczność wysłania także wypowiedzenia umowy na prawidłowy adres jawi się jako wykazana w sposób nie budzący wątpliwości. Zauważyć przy tym wypada, że w odpowiedzi na pozew pozwana nie podnosiła okoliczności niedoręczenia jej pism z banku ani też zmiany adresu.

W konkluzji powyższych rozważań za nieuzasadnione uznać należało zarzuty naruszenia art. 233 §1 k.p.c. oraz błędnych ustaleń faktycznych. W konsekwencji zaskarżone orzeczenie należało uznać także za zgodne z art. 75 i art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t. jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 2324).

Sąd odwoławczy nie dostrzegł także, aby Sąd pierwszej instancji uchybił prawu materialnemu w zakresie nie objętym zarzutami apelacji. W pełni podzielić należy wywody Sądu Okręgowego poczynione na kanwie przepisu art. 475 §1 k.c. Roszczenie strony powodowej nie jest także przedawnione w świetle art. 70 w zw. z art. 103 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (t. jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 282), albowiem jako termin płatności weksla wskazano 17 sierpnia 2018 r., a pozew wniesiony został miesiąc później. Nie może być też mowy o wypełnieniu weksla w dacie przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, albowiem aneks do umowy, w którym doszło do uznania długu podpisany został 29 czerwca 2017 r., a umowa wypowiedziana została dopiero w maju 2018 r.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, które po stronie powodowej ograniczyły się do wynagrodzenia adwokata przyjęto art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. oraz §2 pkt 7 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

O wynagrodzeniu ustanowionego dla pozwanej z urzędu pełnomocnika orzeczono na podst. art. 29 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (t. jedn. Dz. U. z 2020 r., poz. 1651), przy przyjęciu stawek wynagrodzenia dla adwokatów z wyboru.

W ocenie Sądu Apelacyjnego art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stoi na przeszkodzie normatywnemu różnicowaniu wynagrodzenia profesjonalnych pełnomocników procesowych w zależności od źródła ich umocowania.

SSA Marek Boniecki